

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 6. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 3. november 2017

Tidspunkt: kl. 10.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Eva Kjer Hansen (V), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Claus Larsen-Jensen (S), Finn Sørensen (EL) og Lisbeth Bech Poulsen (SF).

Desuden deltog: udenrigsminister Anders Samuelsen og finansminister Kristian Jensen.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3573 (udenrigsanliggender - handel) den 10. november 2017

EUU alm. del (17) – bilag 87 (kommenteret dagsorden)

1. WTO

– Politisk drøftelse

Rådsmøde 3573 – bilag 2 (sammenotat side 2)

EUU alm. del (16) – bilag 787 (udvalgsmødereferat side 1003, senest behandlet i EUU 5/5-17)

EUU alm. del (072) – bilag 321 (udvalgsmødereferat side 1096

FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 13/6-08)

Udenrigsministeren: Det første punkt vedrører WTO's 11. ministerkonference – også kaldet MC11. På basis af en orientering fra Kommissionen vil Rådet drøfte status over forhandlingerne frem mod MC11 i Buenos Aires til december i år.

Ministerkonferencen falder på et vanskeligt tidspunkt. De toneangivende lande er meget delte i synet på, hvordan den samlede forhandlingsdagsorden i WTO skal tilrettelægges, og hvilke emner der bør prioriteres.

Samtidig er der fortsat stor usikkerhed om USA handelspolitiske tilgang – ikke mindst i forhold til WTO. USA har endnu ikke udnævnt en ny WTO-ambassadør i Genève og deltager derfor kun på lavere niveau i forberedelserne af MC11. Fra amerikansk side har man meldt ud, at der ikke kan forventes substantielle resultater i Buenos Aires.

Andre centrale WTO-medlemmer gemmer sig bag det begrænsede amerikanske engagement – eller står stejlt på egne positioner, som ikke kan samle konsensus. Blandt de store aktører har EU aktivt forsøgt at bryde dødvandet med en række forslag, der rækker bredere ud i WTO-medlemskredsen. Foreløbig dog med begrænset held.

Udsigterne til at nå en MC11-pakke er derfor fortsat usikre. Et WTO mini-ministermøde i Marrakesh den 9.-10. oktober bragte desværre ikke noget gennembrud. Det er derfor afgørende, at der i slutfasen er den fornødne politiske vilje til stede, også blandt WTO's øvrige store aktører som Kina, Indien og USA, hvis MC11 skal leve op til de tidligere ministerkonferencer i Nairobi i 2015 og Bali i 2013, som bragte vigtige resultater.

Mest lovende ser det ud med forhandlingerne om reduktion af fiskerisubsidier. Emnet er blandt FN's verdensmål – nærmere bestemt delmål 14.6 om eliminering af overfiskning – og er et eksempel på, at handelspolitikken kan understøtte SDG-målene. Forslaget har stærk støtte hos mange udviklingslande og er også en vigtig prioritet for EU.

På landbrugsområdet har EU og Brasilien sammen fremlagt et ambitiøst forslag om reduktion af landbrugsstøtte samt regler for offentlige fødevareopkøbsprogrammer. Andre emner, der drøftes som mulige kandidater til MC11, er blandt andet regler om god administrativ praksis og gennemsigtighed på tjenesteydelsesområdet, e-handel samt facilitering af investeringer.

Regeringen finder det afgørende at bakke op om WTO og det regelbårne, multilaterale handelssystem, især nu hvor visse lande synes at stille spørgsmålstejn ved det. Alle har gavn af fælles handelsregler og åbne markeder, ikke mindst fattige udviklingslande og små åbne økonomier som Danmark.

Så selv om Doha-runden ikke når i mål i sin helhed, er det vigtigt at huske, at visse udfordringer kun kan løses i multilateralt regi. Det gælder for eksempel global reduktion af landbrugsstøtte, som ikke kan forhandles effektivt i bilaterale aftaler. WTO spiller også en vigtig rolle i forhold til de fattigste udviklingslandes integration i den globale økonomi. Sidst, men ikke mindst, er WTO's tvistbilæggelsessystem fundamentet for globale handelsregler og afgørende for begrænsning af protektionisme.

Regeringen støtter derfor EU's aktive og konstruktive tilgang. EU skal blive ved med at række ud til alle parter, inklusive USA, og prøve at nå et resultat, selv om det ser svært ud. Et begrænset resultat er bedre end et åbenlyst sammenbrud, som risikerer at svække WTO som omdrejningspunkt for det internationale handelssystem.

2. EU - Mexico

– *Politisk drøftelse*

SEK (1998) 0350

Rådsmøde 3573 – bilag 2 (revideret samlenotat side 5)

Udenrigsministeren: Det næste punkt er status over handelsdelen af forhandlingerne om modernisering af EU's globale aftale med Mexico. Aftalen er fra 2000, så det giver god mening at tilpasse samarbejdet i lyset af udviklingen siden da.

Forhandlingerne omhandler bl.a. liberalisering af handel med varer og tjenesteydelser, reduktion af ikketoldmæssige handelshindringer, adgang til offentlige udbud samt investering og investeringsbeskyttelse. Der skal tages særligt hensyn til social og miljømæssig bæredygtighed som i andre, nye frihandelsaftaler, der lægger sig op ad internationale konventioner om f.eks. arbejdstagerrettigheder og miljøbeskyttelse.

Forhandlingerne har nu stået på i omkring halvandet år. Håbet er at nå et resultat inden årets udgang, og selv om det kan blive vanskeligt, er både EU og Mexico meget interesserede i at færdiggøre forhandlingerne snarest muligt.

Regeringen støtter en omfattende, ambitiøs og bæredygtig modernisering af den eksisterende aftale med Mexico for at styrke samhandel og investering og for at give danske virksomheder nye muligheder på det mexicanske marked.

Finn Sørensen sad tilbage med nogen undren – ikke over det, ministeren sagde, men over det, han ikke sagde. Hvorfor kom ministeren ikke ind på det, som udvalget var blevet gjort opmærksom på i ugens løb, nemlig at der aldrig er givet et mandat til en frihandelsaftale med Mexico? Det så han meget alvorligt på og håbede, at også resten af udvalget var enige med ham. Det berører nemlig noget af det mest grundlæggende i forholdet mellem Folketinget og den til enhver tid siddende regering i spørgsmål, der omhandler EU. Han mente ikke, at der kunne være nogen tvivl om, at der bør indhentes mandat til en frihandelsaftale mellem EU og Mexico.

Finn Sørensen ville gerne vide, om ministeren var enig i, at der i sådan en sag skal indhentes mandat, og at det var en klar fejl, at det ikke var sket? Hvis ja, hvorfor? Havde man fundet det overflødigt at indhente mandat, eller ville ministeren erkende, at det var en fejl? Hvad ville ministeren gøre ved det forhold? I Finn Sørensens optik var der kun en løsning: Ministeren måtte udfærdige et oplæg til et forhandlingsmandat, som så skal drøftes ved et godt forberedt samråd.

Finn Sørensen begrundede, hvorfor han fandt sagen alvorlig. Dels er det en grundlæggende kontrakt med regeringen, at Folketinget skal have indflydelse på den slags forhandlingsmandater. Dels er der det politiske indhold, hvor man kort sagt forventer en beskyttelse af de store investorer, der så kan rejse sager mod de lande, som er en del af aftalen, hvis investorerne mener, at de bliver snydt for noget profit. I diskussionerne om

de andre frihandelsaftaler, CETA og TTIP, måtte regeringen have erfaret, at der i Folketinget – selv om der ikke er flertal imod – i befolkningen og andre lande er stærk kritik af sådan en investeringsbeskyttelse. Hvis man ville have en ordentlig diskussion, måtte man sørge for orden i formaliteterne og for, at der var et mandat.

Lisbeth Bech Poulsen sagde, at hun havde en række indholdsmæssige spørgsmål, men at deres formulering afhang af, hvad ministeren nu svarede.

Udenrigsministeren oplyste, at regeringen forelægger væsentlige sager til orientering, og forelægger sager til forhandlingsoplæg, når de ud fra den samlede juridiske, økonomiske og politiske betydning vurderes at have en større rækkevidde. Moderniseringen af frihandelsaftalen med Mexico blev vurderet som væsentlig og derfor forelagt Europaudvalget til orientering den 11. marts 2016. På daværende tidspunkt vurderede regeringen ikke, at moderniseringen af aftalen var af større rækkevidde for Danmark. Siden da er der kommet en afgørelse om handelsaftalen med Singapore, og der er opstået en stor politisk og folkelig interesse for CETA-aftalen. Der foregår en diskussion om elementer i aftalen vedrørende investeringsbeskyttelse, men der er også et flertal i Folketinget, som bakker op om de seneste aftaler.

Lisbeth Bech Poulsen sagde, at Folketinget ikke kan sende ministeren af sted uden mandat – om det så er et mandat med anmærkninger eller ren støtte. Folketingets godkendelse er det fundament, som stolt promoveres i Europa, og som forholdet mellem Folketing og regering hviler på. Hun ville gerne have ministeren til at svare på, om han ikke fandt det problematisk, at ministeren skulle agere uden et mandat fra Folketinget.

Finn Sørensen ville gerne have forklaret, hvad ministerens svar betød. At det var ligegyldigt eller helt korrekt, at man ikke havde indhentet et mandat? Og hvordan det kunne være, at man gav indtryk af, at der havde været søgt om et mandat, og at det var opnået? Man var blevet opmærksom på det i ugens løb, men havde ministeren hidtil selv troet, at der faktisk var givet et mandat? Eller hvordan havde forløbet været? Kunne ministeren bekræfte, at regeringen aldrig havde søgt et mandat hos Europaudvalget? Hvordan kunne det gå til? Hvem havde i så fald besluttet det, og på hvilket tidspunkt?

Udenrigsministeren henviste til, at regeringen havde fulgt normal praksis i sagen. Den var blevet forelagt Europaudvalget til orientering den 11. marts 2016. Hvis et flertal i Folketinget er uenig i dette, så forelå der en ny situation, og så måtte det flertal manifestere sig.

Finn Sørensen mente ikke, at regeringen havde fulgt normal praksis, for den havde bedt om et mandat ved tilsvarende handelsaftaler, der i virkeligheden er mere ufarlige set fra oppositionens synspunkt. Han spurgte igen, om der nogensinde havde været indhentet et mandat til spørgsmålet om EU-forhandlinger med Mexico. Desuden bad han igen ministeren forklare, om det skyldtes en beslutning taget af regeringen – ikke nødvendigvis den siddende – og hvad begrundelserne i så fald var. Ville ministeren svare på, om regeringen selv har haft indtryk af, at der var givet et mandat i slutningen af 1990'erne? Det er

regeringens ansvar at vurdere, om mandatet er nødvendigt, så ville ministeren nu rette op på skaden med et velforberedt møde i Europaudvalget? Han håbede, at et flertal i udvalget ville pålægge regeringen at indhente et mandat.

Lisbeth Bech Poulsen sagde, at hvis der var tale om en fejl i systemet, var det, hvad der kunne ske. Men hun mente ikke, at ministerens svar var klædeligt for samarbejdet med Folketinget. Ministeren er selv ansvarlig for sine bemærkninger. Udvalget havde fået at vide, at aftalen i forhold til investorbekyttelsen vil kunne have statsfinansielle konsekvenser for Danmark. Der er altså nogle grundlæggende og alvorlige punkter, udvalgsmedlemmerne skal tage stilling til, når ministeren skal forhandle på Danmarks vegne, f.eks. at aftalen omfatter et tvistbilæggesystem, som man kan være politisk uenige om, men som medlemmerne som minimum må have mulighed for demokratisk at tage stilling til. Der er ikke givet et mandat til moderniseringen af aftalen, selvom ministeren højst sandsynligt ville få et flertal for et mandat. Ministeren havde måske fundet ud af på forhånd, at han har et flertal, der fandt det ligegyldigt, om der er givet et mandat. Hun mente, at det er et skred, der rækker fundamentalt ved tiltroen til Folketingets arbejde.

Peter Hummelgaard Thomsen var klar over, at det er regeringens prerogativ at vurdere, hvornår den vil indhente mandat. Han erklærede sig samtidig enig med Finn Sørensen og Lisbeth Bech Poulsen og ærgrede sig over, at der ikke var blevet søgt om et mandat. Det ville have været nemt: Socialdemokratiet er glade for, at man nu og i fremtidige handelsaftaler i højere grad lægger op til en ICS-model frem for en ISDS-model, og at arbejdstagerbeskyttelse og miljøbeskyttelse indskrives i aftalen. Som han havde nævnt i forbindelse med CETA, syntes han, at regeringen gør det sværere at forklare befolkningen, hvorfor handelsaftaler er en fordel for Danmark, og hvorfor de nye handelsaftaler er bedre end de hidtidige. Han så gerne EU indgå flere aftaler med tredjelande, men mente, at det skaber myter og konspirationer, når regeringen ikke søger et mandat til dem, selv om de er nemme at opnå.

Kenneth Kristensen Berth påpegede, at udenrigsministeren og regeringens partifarve var en anden i 2017 end i 1998. Han mente, at diskussionen var historisk, og at det manglende mandat var en fejl, der blev begået i 1990'erne. Her og nu handlede det om en modernisering af den eksisterende aftale. Han meddelte, at Dansk Folkeparti vil støtte et mandat, hvis regeringen søger det. Hvis regeringen ikke gør det, er det dens prerogativ.

Formanden præciserede, at der heller ikke blev givet et mandat til CETA eller til handelsaftalerne med Vietnam og Singapore. Han mente dog med henvisning til diskussionerne om investorbekyttelse, at det fremover vil være fornuftigt at bede regeringen søge det. Han spurgte ministeren, om det er regeringen eller Folketinget, der skal ratificere aftalen, hvis den indgås, og mente, at det måtte være afgørende for diskussionen.

Finn Sørensen mente, at ministeren kunne smile nu, hvor det lod til, at han havde et flertal bag sig, men han havde jo ikke svaret på spørgsmålet. For det handler også om, hvilke oplysninger Folketinget og Europaudvalget har fået. Kunne ministeren bekræfte, at

regeringen havde givet medlemmerne af Europaudvalget det indtryk, at der faktisk var taget et mandat?

Claus Larsen-Jensen opfordrede til at overveje, om der er tale om en strid mellem regeringen og dens støtteparti på den ene side og oppositionen på den anden – eller om det er en gammel skade, som der kan rettes op på fremover. Han havde selv været formand for Europaudvalget under Poul Nyrup Rasmussens regering i 1990'erne, men kunne ikke huske detaljerne fra dengang. Principielt mente han, at ministeren burde overveje at være mere imødekommende i spørgsmålet om samarbejdsrelationen til Folketinget og den til enhver tid siddende regering. Praksis er, som den er, men den offentlige debat om handelsaftalerne har været massiv, bl.a. vedrørende investeringsbeskyttelse, arbejdstagerrettigheder og miljø, så han opfordrede ministeren til at få sig dækket ind af et bredt flertal, når handelsaftaler skal indgås fremover. Han var enig med Peter Hummelgaard Thomsen i, at det efterlader et indtryk af, at regeringen prøver at luske noget igennem, når den ikke beder om et mandat, der er nemt at få.

Udenrigsministeren mente, at Kenneth Kristensen Berths redegørelse for forløbet var meget præcis, og havde svært ved at finde meget at tilføje. Ingen havde protesteret i 2016 ved orienteringen i Europaudvalget om moderniseringen af aftalen. Det skulle udvalget så have gjort. Måske var der begået en fejl i 1998, men det vidste han ikke noget om. Han konstaterede, at der nu var et bredt flertal bag regeringens oplæg – situationen var ikke ændret, så han havde svært ved at se, hvad dramaet bestod i.

Finn Sørensen spurgte, hvorfor man har en mandatprocedure, hvis regeringen bare kan skønne, at den har opbakning til et givet mandat. Han opfordrede ministeren til at lytte til Claus Larsen-Jensens bemærkning om, at det også er et spørgsmål om, hvordan befolkningen oplever det, når regeringen ikke spørger om et mandat, den i øvrigt er sikker på at få. Han ville nu stille sine spørgsmål skriftligt, da han mente ikke at have fået svar på sine mundtlige spørgsmål. Men han ville også gerne grave i, hvorfor Enhedslisten ikke havde protesteret på mødet den 11. marts 2016. Hvis man så bort fra forløbet, hvad var så problemet med at gennemføre proceduren? Det var vel ikke tidsmæssigt pres.

Peter Hummelgaard Thomsen ærgrede sig over, at der var sket en fejl, og opfordrede til, at regeringen ved fremtidige frihandelsaftaler indhenter et mandat fra Europaudvalget. Der er sket meget siden 1998: Der foregår en større offentlig diskussion om, hvorvidt globalisering er en fordel. Og i marts 2016, da udenrigsministerens forgænger gav Europaudvalget sin orientering, var Trump ikke valgt til præsident, og ingen troede det muligt, at USA ville genforhandle eller afbryde NAFTA-aftalen. Siden da er der opstået en stor folkelig debat om handelsaftaler. Han gentog, at regeringen gjorde det sværere for tilhængerne af frihandelsaftaler at forklare dem til befolkningen, når den ikke beder om et mandat.

Formanden præciserede, at når ministeren siger, at regeringen har orienteret udvalget, betyder det, at punktet har været på dagsordenen, men den daværende udenrigsminister havde ifølge referatet fra udvalgsmødet den 11. marts 2016 ikke nævnt noget om punktet

mundtligt, selv om det var på dagsordenen. For at bekræfte det kunne man kontrollere det på tv-optagelserne fra mødet.

Lisbeth Bech Poulsen var ked af, at ministeren alene gik op i, om der var flertal og påpegede, at også tit var tilfældet i Folketingssalen. Her gennemgår medlemmerne alligevel nogle formaliserede procedurer, hvor der er mulighed for at stille spørgsmål og komme med kommentarer, og som dokumenteres skriftligt. Hun kunne derudover ikke se, at moderniseringen af aftalen med Mexico ikke skulle være en sag af større rækkevidde, for det fremgik, at man skulle diskutere, hvilke kompetenceområder der er delt mellem medlemsstaterne og EU, at man havde lavet en konkret vurdering af, om nærhedsprincippet er overholdt, og et afsnit om investorbeskyttelsens statsfinansielle konsekvenser for Danmark. Danske skatteyderes penge kunne komme til at gå til at betale erstatning til virksomheder, der vil lægge sag an mod Danmark. Hun havde gennem sin tid i Europaudvalget været med til at give mandat i flere mindre sager.

Hun spurgte desuden, om ikke alle de nye bilaterale handelsaftaler med deres egne særlige investorbeskyttelsessystemer er med til at underminere en multilateral, global handel, hvor både i- og ulande er med, selv om alle synes at være enige i, at WTO's tvistbilægningssystem burde være fundamentet.

Finn Sørensen takkede formanden for de faktuelle oplysninger, som rejste spørgsmålet om, hvorvidt ministeren havde nævnt det i fremlæggelse på mødet den 11. marts 2016. Han mente, at forløbet måtte opklares. Han spurgte, om ministeren kunne bekræfte, at man i forhandlingerne om en aftale mellem EU og Mercosur forhandler på et mandat givet i 1999, og om ministeren var villig til at indhente et fornyet mandat med tanke på de brydninger i de internationale handelssamkvem, der er sket i mellemtiden. Der havde i det hele taget været en række eksempler på, at man har forhandlet på grundlag af nogle meget gamle mandater.

Formanden præciserede yderligere, at Europaudvalget den 11. marts 2016 blev orienteret om sagen i den forstand, at det fremgik af samlenotatet og øvrige papirer, der tilgik udvalget, men den blev ikke behandlet i den daværende ministers mundtlige redegørelse.

Udenrigsministeren takkede formanden for den yderligere præcisering og påpegede, at medlemmerne af Europaudvalget selv har mulighed for at tage punkter på dagsordenen op, der er væsentlige eller interessante at diskutere.

Han svarede Finn Sørensen, at der har været en stilstand i forhandlingerne mellem EU og Mercosur i en lang årrække, og det er regeringens vurdering, at de forhandlinger, der trods alt stadig finder sted, ligger inden for mandatet. Det betyder dog ikke, at der ikke er ændret praksis, for der er indhentet mandater til frihandelsaftalerne med Chile, Australien og New Zealand i forlængelse af CETA. Vurderingen er, at det med de nye aftaler er hensigtsmæssigt at indhente et forhandlingsmandat. Han sagde, at aftalen med Mexico er en sag, han havde arvet fra sine forgængere, hvor der eventuelt var begået en fejl, og at man arbejdede inden for den givne ramme. Det var ikke regeringens vurdering, at der

nu var behov for at indhente et forhandlingsmandat, og det sagde ministeren ikke for at være nonchalant.

Han svarede formanden, at det vil blive besluttet ud fra en vurdering af indholdet, om det er regeringen eller Folketinget, der skal ratificere aftalen med Mexico.

Finn Sørensen præciserede, at han ikke prøvede at overfortolke, hvad formanden sagde, men han ville bare gerne have oplysningen. Han ville heller ikke prøve at fralægge Enhedslisten et eventuelt ansvar for ikke at have stillet spørgsmål til sagen. Ministerens svar bekræftede ham i, at der var grund til at undersøge forløbet, og konstaterede, at udvalget måtte vende tilbage til sagen, eventuelt på et nyt samråd, når ministeren havde givet svar på de skriftlige spørgsmål.

Han mente, at ministeren selv leverede nogle gode argumenter for, at det ville være fornuftigt at indhente et mandat, både til den gamle aftale, hvor der aldrig blev indhentet et, og til den nye om moderniseringen af aftalen. Ministeren påpegede selv, at man havde indhentet mandater til nye aftaler, som har mindre vidtrækkende betydning. Her var kernespørgsmålet investorbeskyttelse. Han opfordrede ministeren til at tænke over, om ikke det var en god idé – også for at få udryddet mistanken om, at regeringen bare læner sig tilbage. Europaudvalget giver mandater på Folketingets vegne, og det kunne vel ikke udelukkes, at noget af den kritik, der måtte opstå, kunne give regeringen noget at tænke over.

Udenrigsministeren havde ikke mere at tilføje, men ville tænke over opfordringen.

3. EU - Mercosur

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3573 – bilag 2 (sammenfatning side 8)

EUU alm. del (16) – bilag 205 (udvalgsmødereferat side 192,
senest behandlet i EEU 4/11-16)

Udenrigsministeren: Det sidste punkt er forhandlingerne om en frihandelsaftale mellem EU og Mercosur-landene - Brasilien, Argentina, Uruguay og Paraguay.

Forhandlingerne har stået på i en del år med skiftende intensitet, men det seneste regeringskifte i Argentina og fornyet brasiliansk forhandlingsvilje har siden 2016 bidraget til ny fremdrift. Der er således et åbent forhandlingsvindue, som bør udnyttes inden kommende præsidentvalg i Brasilien og Argentina.

Forhandlingerne omfatter bl.a. varer, tjenesteydelser, investeringer, offentlige indkøb og bæredygtig udvikling samt beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og geografiske betegnelser. Ved den seneste forhandlingsrunde i oktober opnåedes fremskridt på væsentlige områder, men der er stadig betydelige udeståender på bl.a. landbrugsområdet og i forhold til tjenesteydelser.

Der er i EU-kredsen grundlæggende opbakning til forhandlingerne om en omfattende frihandelsaftale. En aftale med de sydamerikanske lande byder på mange interessante offensive muligheder for europæisk – og dansk – erhvervsliv. En række medlemslande, herunder Frankrig, har dog stærke defensive interesser på landbrugsområdet og er bekymrede for at tillade for stor markedsadgang for de stærke landbrugseksportører i Sydamerika.

Fra dansk side støttes forhandlingerne om en omfattende, ambitiøs og bæredygtig frihandelsaftale med Mercosur.

4. Eventuelt

Udenrigsministeren: Til sidst vil jeg blot nævne, at der i forbindelse med rådsmødet vil være en frokostdrøftelse om bl.a. status over frihandelsaftalen med Japan, hvor der stadig er håb om, at en færdig aftale kan foreligge i år.

Det kan ikke udelukkes, at nogle ministerkolleger under frokosten vil bringe spørgsmålet om opsplitning af frihandelsaftaler i henholdsvis en handels- og en investeringsdel op. En sådan tilgang stiller regeringen sig positiv overfor, som jeg beskrev det på vores møde den 6. oktober.

5. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 2. Rådsmøde nr. 3574 (udenrigsanliggender) den 13. november 2017

Udenrigsministeren ville forelægge de væsentligste punkter på dagsordenen for rådsmødet for udenrigsanliggender den 13. november 2017. Punkterne var til orientering. Det sidste punkt på dagsordenen kunne også drøftes, hvis udvalget ønskede det.

1. EU-Afrika-relationer

– Politisk drøftelse

Rådsmøde 3574 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (16) – bilag 787 (udvalgsmødereferat side 1011, senest behandlet i EUU 5/5-17)

Udenrigsministeren: Rådet vil have en forberedende drøftelse af topmødet mellem EU og Den Afrikanske Union i Elfenbenskysten den 29.– 30. november 2017. Topmødet vil være det femte i rækken af EU-Afrika-topmøder siden 2000.

De seneste års udvikling inden for nye grænseoverskridende udfordringer understreger vigtigheden af et endnu dybere og mere strategisk samarbejde mellem EU og Afrika.

Dette års topmødes overordnede tema vil være "Investing in Youth". Danmark har tidligt i forberedelsen engageret sig aktivt i denne dagsorden. På rådsmødet i maj præsenterede vi sammen med en række andre EU-medlemslande et papir med anbefalinger vedrørende styrket fokus på politisk og økonomisk inddragelse af Afrikas unge.

De mange unge på det afrikanske kontinent udgør på den ene side et stort potentiale som værdifulde forandringsagenter og kilde til økonomisk vækst. På den anden side udgør de også en massiv udfordring. Det er vigtigt, at Afrikas unge kan finde beskæftigelse og føler sig inddraget i de politiske beslutningsprocesser, så de kan medvirke til at skabe udvikling. Derfor er det også vigtigt, at EU bidrager til at sikre bedre fremtidsmuligheder for Afrikas unge. Danmark lægger vægt på inddragelsen af afrikanske og europæiske unge både op til, under og efter topmødet. Derfor har både udviklingsministeren og jeg også i forskellige sammenhænge mødt med unge afrikanske ledere for at høre om deres drømme og ambitioner på kontinentets vegne.

Som et konkret udtryk for Danmarks lederskab på ungedagsordenen deltog udviklingsministeren i sidste måned på vegne af EU's udenrigsrepræsentant i et ungetopmøde for europæiske og afrikanske unge. Her modtog udviklingsministeren på vegne af EU de unges anbefalinger frem mod EU-AU-topmødet senere denne måned.

Topmødet vil være en anledning til at markere danske politiske prioriteter i forhold til irregulær migration, herunder adressering af grundlæggende årsager og behov for at fremme vækst og beskæftigelse – især for de mange unge. Fra dansk side vil det også være centralt, at drøftelser om tilbagesendelse af afrikanske statsborgere uden lovligt ophold i Europa bringes ind i dialogen med AU og de afrikanske lande baseret på en noget for noget-tilgang.

Topmødet forventes at resultere i vedtagelsen af en politisk erklæring og en række flag-skibe, som skal markere konkrete resultater fra både europæisk og afrikansk side. Fra EU's side vil særlig lanceringen af den eksterne investeringsplan og bl.a. en ny fond for bæredygtig udvikling være nye instrumenter, der skal fremme investeringer og jobskabelse i Afrika og dermed adressere grundlæggende årsager til migration.

Kenneth Kristensen Berth mente ikke, at ministeren var kommet ind på den afrikanske befolkningsekspllosion, der ligger til grund for migrationsstrømmen. Man etablerer samfund, der ikke er levedygtige, fordi man ikke kan generere en vækst, der er stor nok til at rumme den høje fertilitetsrate i landene. Ville man konfrontere de afrikanske lande med det?

Lisbeth Bech Poulsen påpegede, at der i flygtningelejrene ved Afrikas Horn og flere andre steder i Østafrika, som f.eks. Uganda og Kenya, ikke var mad og vand nok. Lokalbefolkningen var presset, og det medførte konflikter over jord og vand. Gav de væbnede konflikter, tørke, overfyldte flygtningelejre og nærmest hungersnød anledning til en mere specifik dansk holdning til, hvordan man kan hjælpe i nærområderne?

Hun nævnte endvidere kapitalflugt og ressourceudnyttelse som et andet afrikansk problem. Mange afrikanske lande er rige på ressourcer, men befolkningerne får ikke meget ud af dem, dels på grund af meget korrupte ledere, dels på grund af den kapitalflugt fra Afrika, som internationale virksomheder medvirker til. Når Danmark sender skatteembedsmænd til Afrika for at hjælpe med at opbygge skattesystemer, burde man så ikke tage aktivt afstand fra kapitalflugt og fra, at naturressourcer bliver flyttet ud af landene og ikke kommer befolkningerne til gode?

Udenrigsministeren sagde, at det var en stor udfordring at brødføde den voksende befolkning i Afrika og at give afrikanerne job og håbet om en god fremtid, så de ikke flygter og ender i flygtningelejre. Fra dansk side tog man det op, når man mødtes med afrikanske ledere. Det udspil, som Danmark havde præsenteret sammen med ni andre EU-lande, indeholder en række anbefalinger til, hvordan man kan sikre en styrket økonomisk og politisk inddragelse af ikke mindst de unge i Afrika. Fokus er bl.a. på at styrke de afrikanske unges økonomiske rolle gennem bedre adgang til startkapital og på at forbedre vilkårene for mikrovirksomheder og mellemstore virksomheder. Et andet vigtigt punkt var øget inddragelse af de unge i de politiske beslutningsprocesser, og man havde gentagne gange mødtes med repræsentanter for de unge afrikanere. Det var vigtigt at være opmærksom på udviklingsbistanden. Ministeren skulle snart rejse til Ghana, hvor man var i gang med at flytte fokus fra aid til trade, da Ghana på mange måder bevægede sig i den rigtige retning. Det skulle gerne bredes ud til mange andre lande. De afrikanske udfordringer blev konstant taget op – også kapitalflugt havde et stadig større fokus. Som Lisbeth Bech Poulsen også havde påpeget, var det ikke ligetil med velfungerende institutioner og sikre rammer i forhold til investering samt gennemskuelig lovgivning. Det var det grundlæggende problem, som bl.a. kan føre til, at folk med knap så positive hensigter kan udnytte systemerne.

Lisbeth Bech Poulsen påpegede, at der forsvinder ti gange så stort et beløb i skatteunddragelse, som de vi giver i udviklingsbistand til verdens udviklingslande. Så det kunne løse meget, hvis man fik styr på bare en brøkdel af det. Hun ville gerne vide, om man var i gang med at planlægge møder med repræsentanter for multinationale virksomheder i forhold til eventuelle samarbejder eller vejledning til, hvordan man kan bidrage mere positivt til de afrikanske landes vækst. Der havde været mange skandaler: Panamapapirene og andre sager, der viste, at nogle af verdens rigeste mænd er afrikanske diktatorer eller korrupte typer, der placerer deres penge rundt omkring. Problemerne er meget komplekse, så kunne Danmark indtage en anden vinkel i forhold til også at signalere, at man ikke skal rive tæppet væk under de eksisterende ressourcer i landene og ikke bidrage til kapitalflugt og skatteunddragelse for astronomiske beløb?

Udenrigsministeren var enig i, at der var store problemer med skatteunddragelse. Det kunne desværre lige så godt vendes til et argument imod at fortsætte udviklingsbistanden, for hvad hjælper det, at hver gang man sender en krone til Afrika, mister man 10 i den anden ende? Det argument ville han dog ikke bruge her. Danmark deltog aktivt på en række felter, og det skulle Danmark blive ved med. Han havde et ønske om – og det emne kom han også ind på, når han mødtes med afrikanske ledere – at de afrikanske ledere gjorde mere for at sikre bedre rammer for frihandel – også lokalt. Frihandel fremmer muligheden for at få folk skubbet ud af fattigdommen og op i noget, der minder om middelklassen. Inden for de seneste 25 år havde man set en fantastisk udvikling, hvor man var gået fra, at 40 pct. af verdens befolkning levede under det, som FN definerer som fattigdom, til at det nu drejede sig om 10 pct. Det skyldtes først og fremmest de positive sider af globalisering og frihandel, og den dagsorden fremmede ministeren igen og igen.

2. Strategisk kommunikation

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3574 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Udenrigsministeren: Næste dagsordenspunkt vedrører EU's arbejde med strategisk kommunikation, som Rådet kort ventes at drøfte. Det er et arbejde, der både retter sig mod EU's østlige partnere, det vestlige Balkan samt mod syd, herunder ISIL. Den tiltagende udfordring fra spredningen af misinformation og propaganda gør dette arbejde stadig mere relevant og vigtigt for EU. Der ventes generel opbakning fra EU-medlemslandene til EU's indsats.

Jeg forventer især, at drøftelsen vil fokusere på arbejdet i East StratCom Task Force. Denne taskforce blev oprettet i 2015 på bl.a. dansk initiativ for at imødegå den voksende trussel fra pro Kreml-misinformation. Taskforcen har til formål at styrke kommunikationen om EU's politikker og aktiviteter i de østlige partnerlande, støtte uafhængige medier og styrke mediemiljøet i landene samt forudse og respondere på pro Kreml-misinformation med fakta. Der er i dag 14 medarbejdere tilknyttet, hvoraf størstedelen er sekunderet af EU-medlemslande, blandt andet en dansker.

EU's East StratCom Task Force gør et vigtigt stykke arbejde, og regeringen bakker fuldt op om arbejdet med strategisk kommunikation. Vi støtter også op om allokering af yderligere midler til arbejdet inden for EU's Fælles Udenrigstjenestes budgetmæssige rammer.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at det næppe kom bag på ministeren, at Dansk Folkeparti ikke mente, at spørgsmålet om strategisk kommunikation var relevant at tage op i EU-sammenhæng.

3. Venezuela

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3574 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Ministeren nævnte ikke dette punkt i sin forelæggelse.

4. Eventuelt

Udenrigsministeren: Til sidst vil jeg gøre opmærksom på, at der på rådsmødet vil være en fælles uformel arbejdsfrokost mellem EU's udenrigs- og forsvarsministre vedrørende den sikkerheds- og forsvarspolitiske implementering af EU's globale strategi. Dette vil forsvarsministeren forelægge fredag den 10. november.

5. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til punktet.

Punkt 3. Rådsmøde nr. 3575 (almindelige anliggender - samhørighed) den 15. november 2017

1. Samhørighedspolitik

– *Udveksling af synspunkter/status*

KOM (2016) 0605, KOM (2017) 0583

Rådsmøde 3575 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (16) – bilag 676 (udvalgsmødereferat side 969, behandlet i EUU 21/4-17)

Udenrigsministeren: Jeg vil nu forelægge rådsmødet vedrørende almindelige anliggender den 15. november. Der er tale om et rådsmøde, som alene er tilegnet samhørighedspolitikken. Jeg forelægger rådsmødet til orientering.

Rådsmøder af denne type finder - afhængig af det enkelte formandskab - typisk sted en til to gange om året.

Som det fremgår af samlenotatet, er der lagt op til to hovedemner på mødet. For det første en kort statusorientering fra formandskabet om et verserende ændringsforslag til samhørighedsreglerne, som jeg i øvrigt forelagde udvalget tilbage i april måned. Forslaget justerer det gældende regelsæt for samhørighedspolitikken for perioden 2014-2020.

Forslaget indeholder bl.a. forenklinger af regelsættet og muligheden for med strukturfondsmidler at støtte social og økonomisk integration af de migranter og flygtninge, som det enkelte medlemsland har valgt at tage imod. Det kan give god mening på europæisk plan at have denne mulighed, ligesom brugervenlige forenklinger altid er velkomne. Der er i virkeligheden ikke meget nyt at sige, bortset fra at sagen gradvis nærmer sig sin afslutning.

Det andet hovedemne er en drøftelse af en samhørighedsrapport, som Kommissionen ifølge traktaten skal fremsætte hvert 3. år. Vi er nået til den syvende i rækken. Rapporten har i sig selv ingen umiddelbare konsekvenser.

Når der er lidt større interesse i rapporten denne gang, skyldes det, at Kommissionen også benytter lejligheden til at se fremad. Mere konkret frem mod sine lovgivningsforslag for samhørighedspolitikken i den kommende flerårige finansielle periode. Jeg tænker ikke her på pengesiden – de såkaldte flerårige finansielle rammer – som er finansministerens ressort, men på selve regelgrundlaget for strukturfondspolitikken.

Rapporten skitserer nogle områder, som indgår i Kommissionens overvejelser for fremtidens regelgrundlag, og flere af dem kan blive interessante at følge nærmere.

Det gælder bl.a. tankerne om en højere grad af national medfinansiering og en kobling mellem på den ene side strukturfondsmidlerne og på den anden side strukturreformer og

retsstatsprincipper. Som det fremgår af samlenotatet, er regeringen positiv indstillet over for disse overvejelser.

Meget afhænger naturligvis af den nærmere udmøntning. En nærmere stillingtagen fra dansk side må derfor afvente fremsættelsen af egentlige lovforslag, som ventes medio næste år. Det siger sig selv, at jeg til den tid vender tilbage til udvalget først med et grund- og nærhedsnotat og senere et egentligt forhandlingsoplæg.

For god ordens skyld vil jeg dog ikke undlade – også selv om de flerårige finansielle rammer er finansministerens ressort – at gøre opmærksom på, at vi her har at gøre med en af de helt store udgiftsposter i EU's budget. Det siger derfor sig selv, at der fremover skal væsentlige udgiftsreduktioner til på dette område for at få tilpasset EU's budget til EU's økonomiske virkelighed efter Brexit.

Finn Sørensen så frem til, at udvalget kunne få indflydelse på sagen, når der skulle indhentes mandat. Regeringen var positiv over for at skabe sunde incitamentter for at gennemføre nødvendige økonomiske reformer og at koble det sammen med fondsmidlerne i forbindelse med Kommissionens landespecifikke anbefalinger. Var det tanken, at ministeren ville bruge lejligheden til at få tilskud fra fondene under samhørighedspolitikken som et redskab til at presse medlemslandene til at føre den økonomiske politik, der var beskrevet semesterproceduren, og som handlede om at sørge for, at ØMU'en har det godt?

Udenrigsministeren kunne kun sige, at regeringens grundlæggende princip var, at det er vigtigt med sunde incitamentsstrukturer. Man afventede Kommissionens konkrete forslag til, hvordan billedet skulle se ud, og så kunne man tage diskussionen derfra.

Finn Sørensen kunne forstå, at han helst ikke skulle spørge mere til ind til det, men kunne alligevel godt tænke sig at vide mere om den videre diskussion og om regeringens holdning. Var det tanken, at Kommissionen kunne beslutte, at de lande, der ikke levede op til de landespecifikke anbefalinger for en økonomisk politik, ikke kunne få tilskud fra fondene? Samtidig var der en forestilling om, at samhørighedsfondene, hvis midler går til gode formål, skulle mindskes, fordi der skulle spares. Det var Finn Sørensens opfattelse, at regeringen går ind for, at der skulle bruges ret skrappe økonomiske redskaber som sanktioner over for de lande, der ikke følger anbefalingerne til den økonomiske politik.

Udenrigsministeren sagde, at regeringens linje og tilgang var, at det er afgørende med legitimitet i det, som EU foretager sig. Derfor var det vigtigt med en god incitamentstruktur i arbejdet. Regeringen afventede Kommissionens udspil, og så måtte man tage diskussionen derfra.

2. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 3572 (økonomi og finans) den 7. november 2017

Finansministeren: Før dagsordenen vil jeg sige et par ord om processen for ØMU-drøftelserne. Stats- og regeringscheferne holder et udvidet eurotopmøde for alle EU-lande bortset fra Storbritannien i forbindelse med mødet i Det Europæiske Råd den 14.-15. december. Vi skal tilsvarende holde et udvidet eurogruppemøde for finansministrene fra alle EU-lande undtagen Storbritannien. Dette uformelle møde afholdes mandag den 6. november, dagen før Økofin. Jeg orienterede udvalget om de centrale ØMU-temaer og regeringens overordnede tilgang senest på europaudvalgsmødet den 6. oktober. Temaerne for det udvidede eurogruppemøde ventes at være bankunionen, finanspolitiske regler i EU og fælles budgetmidler for eurolandene. Det er naturligvis positivt, at ikkeeuro-lande også er inviteret med til disse møder om udvikling af ØMU'en m.v. Fra dansk side lægger vi vægt på, at vi alle er med til at drøfte spørgsmål af relevans for alle EU-lande, og at der er åbenhed for at deltage i nye tiltag for alle, der vil.

FO 1. Modernisering af momsreglerne for grænseoverskridende salg af varer og ydelser til forbrugere

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0757, KOM (2016) 0756, KOM (2016) 0755

Rådsmøde 3572 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Finansministeren: På Økofin skal vi drøfte et forslag til modernisering af momsreglerne for grænseoverskridende salg af varer og ydelser til forbrugere. Det er især e-handel. Forslaget er således et led i arbejdet med at skabe et digitalt indre marked.

Forslaget styrker hovedreglen om, at der betales moms i forbrugslandet, f.eks. 25 pct. moms ved salg til forbrugere i Danmark. I dag gælder denne regel ved EU-virksomheders salg over den danske fjernsalgsgrænse på 280.000 kr. Der er andre grænser i andre lande.

Forslaget indfører én fælles og relativt lav fjernsalgsgrænse i EU. En virksomhed, der sælger for over 10.000 euro årligt samlet i andre EU-lande, skal nu betale moms af salg til de respektive EU-lande, hvor forbrugerne er. Det vil omvendt kun være virksomheder med salg for under 10.000 euro årligt samlet til andre EU-lande, som skal betale moms af alle disse salg i deres hjemlande. Det er et meget simplere og bedre system med mere beskatning i forbrugslandet end i dag.

Forslaget fjerner også moms fritagelsen for små forsendelser fra tredjelande. Det fjerner en kilde til ulig konkurrence og svig og medfører også mere beskatning i forbrugslandet.

Forslaget giver samtidig virksomhederne mulighed for at anvende en it-løsning til deres moms, en såkaldt one stop-shop. Løsningen betyder, at der kun er ét sted, hvor virksomhederne skal angive og afregne deres moms til de forskellige EU-lande, hvor de har salg, i stedet for at skulle momsregistreres i alle disse EU-lande.

Det er de vigtigste tre ting i forslaget. Derudover skaber forslaget også bedre rammer for samarbejdet mellem EU-landenes skattemyndigheder, og det reducerer unødige administrative byrder for især små og mellemstore virksomheder.

De væsentligste dele af forslaget træder i kraft den 1. januar 2021. Det er selvfølgelig vigtigt, at de centrale elementer indføres på samme tid, fordi de hører sammen – og det er også planen.

Regeringen støtter et kompromis på linje med formandskabets forslag, som i det store og hele svarer til Kommissionens forslag. Det er en fornuftig modernisering af momssystemet, der er til fordel for statskassen og giver praktiske lettelser for virksomhederne, og som giver mere lige konkurrence og reducerer svig.

Og hvis jeg så bare må tilføje et dybfølt hjertesuk: Jeg håber, at det nu vil være muligt at blive enige om noget på momsområdet, som det tidligere har været noget svært at få en enighed på plads om.

Kenneth Kristensen Berth meddelte, at Dansk Folkeparti ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. Partiet var imod, at man rørte ved bagatelgrænsen på 80 kr. Det ville være absurd, hvis man som borger købte en vare i Kina på eBay til 5 kr., som så ville ende med at koste borgeren 255 kr. på grund af moms, told og gebyr fra PostNord. Han forstod godt hensigten med, at der skal betales moms i forbrugslande, men mente, at der burde være en bagatelgrænse.

Lisbeth Bech Poulsen roste regeringen for at tage til mødet med nogle gode pointer. Det lod til, at momssystemet nu ville blive enklere at håndtere, og at man ville tage fat på at løse mange af de vanskeligheder ved systemet, som EU's skattekommisær Moscovici gentagne gange havde peget på, senest ved sit nylige besøg i Danmark. Hun meddelte, at Socialistisk Folkeparti derfor kunne støtte ministerens mandat. Men var det korrekt forstået, at regeringen havde ønsket, at grænsen på de 10.000 euro for fjernsalg helt blev fjernet, så momsen blev pålagt fjernsalget uanset beløbsgrænsen? Sådan læste hun bemærkningerne til mandatet.

Hun spurgte, hvad der i tekstens side 3 i en fodnote mentes med, at man i forhold til en strategi for det digitale indre marked skulle imødegå "byrdefulde momsforpligtelser og konkurrenceforvridning". Henviste man her til høje momsforpligtelser, altså et dansk momsniveau? Ministeren mente vel, at det var godt, at Danmark selv kunne pålægge en momssats.

Finn Sørensen meddelte, at Enhedslisten ikke kunne støtte mandatet. Partiet ville ikke afvise, at der kunne være fordele ved Kommissionens forslag, men det var ikke tilfredsstillende, at regeringen først senere i forbindelse med et lovforslag kunne gøre rede for de økonomiske konsekvenser for Danmark og for de enkelte forbrugere. Han ville ærligt sige, at modstanden til dels skyldtes en grundlæggende modvilje mod at lægge mere

kompetence over til EU. I sådanne sager krævede det en ekstra god begrundelse, for at Enhedslisten skulle sige ja, men den blev ikke givet her.

Peter Hummelgaard Thomsen forstod egentlig godt Finn Sørensens argument og Enhedslistens modvilje mod at afgive suverænitet. Han mente på den anden side, at det at have strømlinede regler og forhindre snyd er med til at generobre suverænitet og statens mulighed for få indtægter. På trods af nogle uhensigtsmæssigheder for forbrugerne var der flest fordele i forhandlingsoplægget, og Socialdemokratiet kunne derfor støtte det.

Finansministeren takkede for opbakningen. Han medgav, at forbrugerne nu ville komme ud for at skulle betale moms på småforsendelser, men påpegede, at en række danske erhvervsdrivende ville være glade for det. De havde hidtil stået i en ulige konkurrencesituation, når forbrugerne købte en vare på f.eks. en kinesisk hjemmeside uden at skulle betale moms og med meget lav porto. Nu ville der blive skabt en lige konkurrencesituation. Han kunne godt leve med, at nogle borgere ville ærgre sig over, at man nu ikke kunne købe varer billigt fra udenlandske hjemmesider og dermed omgå det danske momssystem.

Han svarede Lisbeth Bech Poulsen, at man med byrdefulde momsforordninger ikke henvisede til moms niveauet, men til tilfælde, hvor momsen var administrativt byrdefuld for virksomhederne at opkræve.

Regeringen havde foretrukket, at der ikke var nogen grænse, og at ethvert salg til en dansk forbruger var til dansk moms, sådan at handelen skete i lige konkurrence med danske virksomheder. Når en grænse på 10.000 euro var til at leve med, var det fordi der var tale om et samlet salg, så man ikke skulle sælge ret meget til forbrugere uden for sit eget land, før man havde passeret grænsen og dermed skulle registreres. Så det var ikke 10.000 til danske forbrugere, men 10.000 til andre EU-borgere uden for ens hjemland.

Han svarede Finn Sørensen, at man bestemt skulle have en diskussion om suverænitetsafgivelse til EU. Han var dog enig med Peter Hummelgaard Thomsen i, at suverænitet også kan bestå i indførelse af regler, der gør, at den danske stat ville få penge tilbage. Han påpegede, at reglerne for fjernsalg, herunder moms, allerede var et fælles EU-anliggende, og at diskussionen derfor ikke handlede om mere eller mindre suverænitet, men om bedre henholdsvis ringere udnyttelse af en allerede afgivet suverænitet. EU havde hidtil haft høje fælles minimumsgrænser, og det var en klar forbedring, at der nu kom lavere grænser for, hvornår der skal betales dansk moms. Det ville give en mere lige konkurrencesituation og dermed styrke danske virksomheder og butikker. Ministeren havde gerne set, at regeringen allerede på nuværende tidspunkt kunne give et estimat over de økonomiske konsekvenser. Men hvis der nu blev flere udenlandske fjernsalgsvarer, som blev solgt med dansk moms, mon ikke det så ville give flere danske skatteindtægter? Han mente, at det ville gå i den retning, hvor både detailhandelen og den til enhver tid siddende danske finansminister vil blive glad.

Kenneth Kristensen Berth mente, at finansministeren havde en i særklasse belærende facon også for den nuværende regering. Han ville fastholde, at der var tale om et protektionistisk tiltag. Danske butikskæder, der sælger varer til lave priser, havde ekspanderet over hele verden på trods af de hidtidige regler om småforsendelser. Desuden påpegede han, at det ikke er alle varer, der er tilgængelige i et lille land som Danmark. Han havde selv lige købt en brugt bog i USA til 46 kr., men med det nye initiativ ville den koste ca. 300 kr. at importere til Danmark. Det havde ikke noget med lige konkurrencevilkår at gøre, men med tårnhøje gebyrer, som PostNord opkræver. Det var at stille danske virksomheder bedre end udenlandske virksomheder, og det kunne han støtte i tilfælde, hvor det drejede sig om større beløb. Men det var urimeligt over for de danske forbrugere, at produkter, der ikke kan fås i Danmark og koster ganske lidt, nu ville få en pris, der var ude af proportioner med den reelle pris. Han mente, at ministeren havde for få ambitioner på vegne af dansk erhvervsliv. Det gik faktisk godt i Danmark og det på trods af en bagatelgrænse på 80 kr. for importvarer fra udlandet. Det var noget pjat at fjerne den, for det kom ikke til at betyde et mersalg hos danske producenter. Det ville derimod gå ud over den enkelte forbruger, som nu ville opdage, at et billigt produkt ville koste dem ekstremt mange penge. Man måtte i stedet afregne på en anden måde, så der ikke skulle betales et gebyr på 200-250 kr. til PostNord for toldbehandling.

Finn Sørensen takkede for ministerens svar, som han fandt sagligt argumenterende og ikkebelærende. Han fastholdt, at Enhedslisten stadig ikke kunne støtte forslaget uden at kende konsekvenserne for forbrugerne og for landets økonomi mere konkret. Han var klar over, at der på dette område allerede var afgivet suverænitet til EU, men det forpligtede netop til at tage konkret stilling i de konkrete tilfælde, hvor EU-kompetencen skal udøves.

Lisbeth Bech Poulsen var glad for hensynet til dansk detail- og internethandel. Underskuddet på elektronisk handel var nu på 40 mia. kr., og man vurderede, at det ville fortsætte med at vokse, bl.a. netop fordi man hidtil havde kunnet købe varer billigt i udlandet uden momspålæggelse, og fordi detailhandelen i stigende grad foregår på nettet. Med de nye regler ville danske virksomheder få de samme konkurrencevilkår som udenlandske virksomheder, herunder dem i skattely.

Finansministeren erklærede, at han ingen intention havde om at lyde belærende. Men på samlenotatets side 5 kunne man læse, at småsalg til en værdi under 150 euro ikke pålægges gebyr. Det ville altså stadig være muligt at importere en bog til 46 kr. uden at betale gebyr, men moms blev man ikke fritaget for.

Han erklærede sig enig med Lisbeth Bech Poulsen i, at mere lige konkurrence ville kunne afhjælpe det store e-handelsunderskud.

Kenneth Kristensen Berth bad ministeren forklare, hvordan han ville finansiere de ekstraopgaver, PostNord nu skulle foretage uden åbenbart at tage penge for dem. Han vurderede, at ministeren ville være enig i, at PostNord ikke p.t. var den bedste forretning. Nu ville man så pålægge PostNord at momse de produkter, der kommer ind i Danmark, og så måtte PostNord vel have brug for ekstra ressourcer?

Finansministeren præciserede over for Kenneth Kristensen Berth, at de nye regler ikke ville betyde yderligere arbejde for PostNord, da det var muligt at angive og afregne moms via one stop-shop for salg af ydelser og varer for en værdi af under 150 euro.

Formanden oplyste om, at Alternativet inden mødet havde meddelt, at partiet kunne støtte forhandlingsoplægget. Han konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod de.

2. Revision af Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS)

– *Præsentation og udveksling af synspunkter*

KOM (2017) 0331, KOM (2017) 0538, KOM (2017) 0537, KOM (2017) 0536

Rådsmøde 3572 – bilag 1 (samlenotat side 19)

EUU alm. del (16) – bilag 674 (notat og høringsvar vedr.

ESA'erne)

Finansministeren: Vi skal have en første drøftelse af de nye forslag til reform af systemet for finansielt tilsyn i EU. Systemet består af de fælles europæiske tilsynsmyndigheder for banker (EBA), forsikring og pension (EIOPA) og værdipapirer og markeder (ESMA), de nationale tilsynsmyndigheder og Det Europæiske Systemiske Risikoråd (ESRB).

Forslaget ændrer særlig rammerne for de tre fælles myndigheder, ESA'erne. Forslaget begrundes bl.a. med de seneste ændringer i reguleringen og markedsforholdene samt arbejdet med at udvikle en kapitalmarkedsunion i EU.

Det foreslås bl.a., at en række tilsynskompetencer, som i dag ligger hos de nationale tilsynsmyndigheder, bliver samlet direkte hos ESA'erne. Det gælder f.eks. overførsel til ESMA af direkte tilsynsbeføjelser vedrørende finansielle benchmarks, prospekter og visse EU-investeringsfonde.

Det foreslås også at ændre ESA'ernes interne organisering, f.eks. ved at etablere en uafhængig direktion uden deltagelse af nationale tilsyn, som får forskellige enekompetencer og derudover skal forberede beslutninger i Tilsynsrådet, hvor de nationale tilsynsmyndigheder deltager.

ESA'ernes beføjelser i forhold til at koordinere indsatsområder og lignende i det nationale tilsynsmæssige arbejde styrkes også.

Derudover foreslås det at ændre finansieringen af ESA'erne, så midlerne skal komme direkte fra den finansielle sektor – i stedet for bidrag fra de nationale tilsynsmyndigheder som i dag. Det kan jo lyde meget godt med styrket tilsyn, men forslaget ventes at blive mødt med kritik fra mange lande, især med hensyn til de udvidede beføjelser til ESA'erne. Mange lande er generelt tilfredse med det gældende system og finder, at forslaget går videre, end hvad der er behov for. Der er umiddelbart kun få lande, der støtter forslaget.

Regeringen vurderer, at det nuværende system generelt fungerer godt. Vi støtter generelt arbejdet i ESA'erne og det overordnede formål om at styrke de finansielle markeds funktion, finansiell stabilitet og lige konkurrencevilkår. Vi vil gerne se på nye indretninger af det, men vi er også blandt dem, der generelt er kritiske og finder, at forslaget umiddelbart går for langt i at give ESA'erne nye beføjelser. Vi vil arbejde for, at der tages hensyn til disse bekymringer.

Finn Sørensen spurgte, om regeringen ville støtte Kommissionens målsætning om at etablere en kapitalmarkedsunion, der omfatter alle EU-lande?

Finansministeren svarede, at kapitalmarkedsunion er et flot ord, men at der blot er tale om en videreførelse af det indre marked for kapitalbevægelser. Selv ville han nok have fundet på en anden benævnelse, men fandt det positivt, at der blev arbejdet for at få det indre marked for kapital til at fungere bedre, at låneomkostningerne for EU-borgere ville blive lavere, og at der blev bedre muligheder for at allokere ressourcer de rigtige steder hen.

Lisbeth Bech Poulsen støttede regeringen i synspunktet om, at ESA'erne allerede fungerer fint. Socialistisk Folkeparti var enige i, at der fortsat skulle være tilsynsmyndigheder i de enkelte lande og især, at de ikke skulle have udvidet deres beføjelser.

Finn Sørensen erklærede sig grundlæggende enig med regeringen om, at der ikke skal skæres i de nationale tilsynsmyndigheders kompetencer. Men ville ministeren senere vende tilbage og bede om et mandat?

Ikke at Enhedslisten var uenig, men hvorfor var ministeren egentlig ikke tilhænger af at ændre på tilsynsbestemmelserne, når nu han i øvrigt var enig i strategien bag Kommissionens forslag og bare ikke kunne lide ordet kapitalmarkedsunion? Kommissionens argument for flytte kompetencen til et overnationalt niveau var ellers, at det ville få det indre marked for kapital til at fungere.

Finansministeren præciserede, at der foreløbig kun var tale om en første drøftelse. Det var endnu ikke til at vide, om formandslandet ville nedjustere ambitionerne, eller om Kommissionen ville rette forslaget til. Når regeringen vidste mere om det videre forløb, ville ministeren vurdere, om det gav anledning til at bede udvalget om et mandat.

På spørgsmålet om enighed svarede han, at han støttede et velfungerende indre marked, og han ville ikke afvise, at der kunne blive brug for overnational medtilsynskompetence. Kommissionens forslag om at overføre tilsynskompetencer til et overnationalt niveau gik dog for vidt.

3. Opfølgning på IMF- og G20-møder i Washington, 12.-14. oktober 2017

– *Information fra Formandskabet og Kommissionen*

Rådsmøde 3572 – bilag 1 (samlenotat side 29)

EUU alm. del (17) – bilag 70 (udvalgsmødereferat side 58,
senest behandlet i EUU 6/10-17)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Revisionsrettens årsberetning for 2016

– *Præsentation*

Rådsmøde 3572 – bilag 1 (samlenotat side 32)

KOM (2015) 0300 (2015-16) – bilag 2 (Revisionsrettens årsberetning om EU-budgettet for 2016)

Finansministeren: Revisionsretten vil præsentere sin årsberetning om gennemførelsen af EU-budgettet for 2016 med tilhørende revisionserklæring.

Revisionsretten giver for 10. år i træk en positiv erklæring om regnskabernes rigtighed og konkluderer dermed, at regnskabet i alt væsentlighed giver et retvisende billede af EU's indtægter og udgifter samt finansielle stilling.

På samme vis gives en positiv erklæring om de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed for indtægterne, betalingerne på udgiftsområderne for "naturressourcer: markedsstøtte og direkte støtte" og administration.

Revisionsretten afgiver dog en negativ erklæring om de underliggende betalinger på fire ud af fem udgiftsområder, idet der skønnes at være fejl i over 2 pct. af betalingerne.

Samlet set vurderer Revisionsretten dog, at den estimerede fejlrate er faldet fra 3,8 pct. i 2015 til 3,1 pct. i 2016.

I cirka halvdelen af alle reviderede EU-udgifter lå fejlfrekvensen under 2 pct., og Retten afgiver derfor for første gang en erklæring med forbehold om de samlede 2016-betalinger i stedet for en afkræftende erklæring.

Det er naturligvis positivt, at der i 2016 er sket en forbedring af fejlraten sammenlignet med de seneste år. Det er dog en prioritet for regeringen, at der til stadighed arbejdes hen imod en revisionserklæring med færre forbehold.

Når årsrapporten i de kommende måneder behandles i detaljen, vil vi derfor arbejde på at få identificeret, hvor der skal sættes yderligere ind for at nedbringe fejlraten fremadrettet.

Revisionsrettens præsentation på Økofin den 7. november vil være indledningen til drøftelserne om Rådets henstilling til decharge frem mod Økofin i begyndelsen af næste år.

Forud for stillingtagen til Rådets henstilling til decharge vender jeg naturligvis tilbage til Europaudvalget med henblik på et forhandlingsmandat.

5. Rådskonklusioner vedr. EU-statistikken

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3572 – bilag 1 (samlenotat side 43)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

6. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 12.25